

гы ненавиди и ся обхожда съ нихъ съ прѣзрѣніе. Затова е истина, че *слѣдъ прѣвозношеніе-то слѣдува паденіе*. Но кога казувамъ гордость, да не помислите, че разумѣвамъ честолюбіе, което не е порокъ, а добродѣтель твърдѣ нужна. Щъ ся помжчѣ да ви растолкувамъ, какво различіе има между едно-то и друго-то.

Оная честь, къмъ която ся стреми горделивый, и която е въ сжщо-то время многоцѣнна и за честолюбивыя, состои въ добро-то мнѣніе, което иматъ челоуѣцы-тѣ за насъ и за наше-то поведеніе; на-противъ, безчестіе-то состои въ лоше-то мнѣніе, което иматъ они за поведеніе-то ни и за насъ. Но има истинно и лъжно безчестіе, и истинна и лъжна честь. Сирѣчь, кога добро-то, или зло-то, което за насъ говорѣтъ, е истинъ добро, или истинъ зло; и кога сжженіе-то на челоуѣцы-тѣ, че сме сторили това, или онова, е еднакво истинно, тогава честь-та или безчестіе-то е еднакво истинно, Но кога, на-противъ, ны хвалѣтъ, или ны осжждаватъ, безъ да сме достойны за похвалъ, или за осжженіе; тогава ни ся отдава лъжна честь, или лъжно безчестіе, което нито ны почита дѣйствиелно, нито ны безчести.

И така, първо различіе между честолюбивый и горделивый состои въ това, че първый заяга да добые добро-то мнѣніе на челоуѣцы-тѣ съ истинно